

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3078/2537

พนักงานอัยการ จังหวัด ชัยภูมิ โจทก์ นาย วิรัช ถอยกระโทกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 278, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 82

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเข้ากอดผู้เสียหายจากทางด้านหลังแล้วเหนี่ยวรั้งตัวผู้เสียหายจนผู้เสียหายล้มนอนหงายกับพื้น จากนั้นจำเลยก็ทุบบริเวณหน้าท้องของผู้เสียหายและใช้มือปิดปากไม่ให้ผู้เสียหายร้องกับขึ้นนั่งคร่อมบนหน้าขาทั้งสองข้างของผู้เสียหาย แล้วโน้มตัวเอาใบหน้ามาคลอเคลียบริเวณใบหน้าของผู้เสียหายและจับอวัยวะเพศของผู้เสียหายจากด้านนอกกางเกง โดยจำเลยมิได้ถอดกางเกงของผู้เสียหายและของจำเลยที่ผู้เสียหายและจำเลยสวมใส่ออก ดังนี้ ลักษณะการกระทำของจำเลยยังไม่อยู่ในวิสัยที่จะข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายได้ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย คงเป็นความผิดเพียงฐานกระทำอนาจาร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 362, 276, 278, 80, 90, 91 จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 295 ให้จำคุก 3 เดือนและปรับ 3,000 บาท จำเลยรับว่าทำร้ายผู้เสียหายเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาเห็นควรลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 เดือน และปรับ 2,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยต้องโทษจำคุกมาก่อนโทษจำคุกเห็นสมควรรอไว้ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยกโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่า ผู้เสียหายอนุญาตให้จำเลยเข้าไปจับไถ่ภายในบ้านของผู้เสียหาย จึงไม่มีความผิดฐานบุกรุก จำเลยกระทำอนาจารและพยายามข่มขืนกระทำชำเราแต่ยังยั้งเสียเองไม่กระทำการให้ตลอดจึงไม่ต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 82 คงต้องรับโทษเฉพาะความผิดฐานกระทำอนาจาร พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278 ให้จำคุก 1 ปี จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้เป็นยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ โดยคู่ความมิได้ฎีกาคัดค้านว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้องผู้เสียหายอนุญาตให้จำเลยเข้าไปจับไถ่ของจำเลยที่เข้าไปในบ้านของผู้เสียหายปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในข้อแรกมีว่า จำเลยมีความผิดฐานกระทำอนาจารผู้เสียหายหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายเป็นประจักษ์พยานเบิกความยืนยันว่าขณะที่ผู้เสียหายก้มไล่ไก่ จำเลยเดินอ้อมมาทางด้านหลังแล้วใช้มือข้างหนึ่งปิดปากผู้เสียหายไว้ กับใช้มืออีกข้างหนึ่งโอบกอดและเหนี่ยวรั้งจนผู้เสียหายล้มนอนหงายกับพื้น จำเลยนั่งคุกเข่าใช้มือข้างหนึ่งปิดปากผู้เสียหายไว้ และใช้มืออีกข้างหนึ่งทุบที่หน้าท้องและท้องน้อยของผู้เสียหายหลายครั้ง แล้วขึ้นนั่งคร่อมบนหน้าขาของผู้เสียหายจากนั้นก็โน้มตัวเอาใบหน้ามาคลอเคลียบริเวณใบหน้าของผู้เสียหายขณะนั้นผู้เสียหายสวมกางเกงขายาว จำเลยจับอวัยวะเพศของผู้เสียหายจากด้านนอกกางเกงผู้เสียหายดิ้นรนต่อสู้และร้องเรียกให้คนช่วยแต่ไม่มีใครมาช่วย ผู้เสียหายขอร้องให้จำเลยปล่อยจะไม่เอาเรื่องโดยขอร้อง 4 - 5 ครั้ง จำเลยเอี้ยวตัวมองไปที่หน้าบ้านหลายครั้งผู้เสียหายเข้าใจว่าจำเลยกลัวว่าจะมีคนอื่นมาเห็นจึงลุกขึ้น

ผู้เสียหายลุกขึ้นเช่นเดียวกัน จำเลย เข้ากอดผู้เสียหายทางด้านหลังแล้วพยายามลากตัวผู้เสียหายเข้าไปในห้องน้ำแต่เมื่อมาถึงประตูซึ่งอยู่กลางบ้านก็ลากผู้เสียหายเข้าไปในห้องเก็บของ แล้วกอดผู้เสียหาย ผู้เสียหายขอร้องให้จำเลยปล่อยโดยบอกว่าจะไม่เอาเรื่องจำเลยจึงยอมปล่อยแต่เมื่อผู้เสียหายวิ่งออกจากห้องจำเลยก็คว้ามือผู้เสียหายดึงเข้าไปในห้องอีก ผู้เสียหายพยายามขอร้องให้จำเลยปล่อยและบอกว่าจะไม่เอาเรื่อง จำเลยจึงปล่อยและนั่งคุกเข่าก้มกราบขอไม่ให้เอาเรื่อง หลังจากนั้นจำเลยก็ออกจากบ้านผู้เสียหายไปเห็นว่า คำเบิกความของผู้เสียหายดังกล่าวมีรายละเอียดเป็นขั้นตอนประกอบด้วยเหตุผล ไม่เชื่อว่าจะเป็นเรื่องที่ผู้เสียหายนึกคิดเสริมแต่งขึ้นมาเพื่อปรักปรำจำเลยให้ต้องรับโทษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เสียหายกับจำเลยอยู่บ้านติดกันและไม่เคยมีสาเหตุอะไรกันประกอบกับเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่น่าอับอายขายหน้า หากไม่จริงก็ไม่เชื่อว่าผู้เสียหายจะแกล้งกล่าวหาจำเลย และจะเห็นได้ว่าเกือบจะทันทีทันใดหลังจากเกิดเหตุนางหนูจินตะนา มีวงศ์พยานโจทก์ได้ไปยังบ้าน ผู้เสียหายเพื่อซื้อของได้พบผู้เสียหายนั่งร้องไห้อยู่คนเดียวจึงสอบถามได้ความจากผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายถูกจำเลยฉุดเข้าไปในห้องน้ำ ที่ปากของผู้เสียหายมีบาดแผลแตกและบวม ผู้เสียหายบอกให้พยานไปแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจพยานก็ไปทันที โดยจะไปที่ป้อมยามตรงทางแยกใกล้กับที่เกิดเหตุ พอถึงขณะนั้นจำเลยตำรวจสมเกียรติ แก้วประเสริฐ กำลังซื้อของอยู่บริเวณนั้นพยานจึงแจ้งให้จำเลยตำรวจสมเกียรติทราบ จากคำเบิกความของจำเลย ตำรวจสมเกียรติพยานโจทก์อีกปากหนึ่งได้ความว่าเมื่อได้รับแจ้งจากนางหนูจินตะนาแล้วพยานวิ่งไปยังบ้านผู้เสียหายทันที ไปถึงพบผู้เสียหายกำลังมีอาการหน้าซีด ตัวสั่น สอบถามผู้เสียหายบอกว่าถูกจำเลยทำร้าย ผู้เสียหายไม่ได้บอกจำเลยตำรวจสมเกียรติว่า จำเลยกอดปล้ำจะข่มขืนกระทำชำเรานั้นได้ความจากผู้เสียหายว่าเป็นเพราะรู้สึกอายจำเลยตำรวจสมเกียรติจึงไม่อยากจะบอก ซึ่งเชื่อว่าเป็นความจริง และในขณะที่จำเลยตำรวจสมเกียรติอยู่ที่บ้านของผู้เสียหายจำเลยก็เข้ามายกมือไหว้ และพูด ว่าจำเลยผิดไปแล้ว ในวันนั้นเองผู้เสียหายได้ไปแจ้งความต่อร้อยตำรวจเอกคมกฤษณ์ กรวยสวัสดิ์ พนักงานสอบสวนกล่าวหาจำเลยว่าบุกรุกและพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายนอกจากนี้ผู้เสียหายมีบาดแผลที่ถูกจำเลยทำร้ายปรากฏให้เห็นอยู่จริงและพยานโจทก์ก็เบิกความสอดคล้องกันโดยตลอด เชื่อว่าข้อเท็จจริงเป็นดังที่โจทก์นำสืบ คำให้การของจำเลยในชั้นสอบสวนกับคำเบิกความในชั้นศาลอ้างเหตุแตกต่างกับพยานหลักฐานของจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้ ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นปัญหาต่อไปมีว่าจำเลยมีความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย แต่ไม่ต้องรับโทษดังศาลอุทธรณ์วินิจฉัยหรือไม่ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยเข้ากอดผู้เสียหายจากทางด้านหลังแล้วเหนี่ยว รึงตัวผู้เสียหายจนผู้เสียหายล้มนอนหงายกับพื้น จากนั้นจำเลยก็ทุบบริเวณหน้าท้องของผู้เสียหายและใช้มือปิดปากไม่ให้ผู้เสียหายร้องกับขึ้นนั่งคร่อมบนหน้าขาทั้งสองข้างของผู้เสียหายแล้วโน้มตัวเอาใบหน้ามาเคลือบบริเวณใบหน้าของผู้เสียหายและจับอวัยวะเพศของผู้เสียหายจากด้านนอกกางเกง โดยจำเลยมิได้ถอดกางเกงของผู้เสียหายและของจำเลยที่ผู้เสียหายและจำเลยสวมใส่ออก ดังนั้น ลักษณะการกระทำของจำเลยยังไม่อยู่ในวิสัยที่จะข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายได้ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานพยายามข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มิได้พิพากษาลงโทษจำเลยในข้อหาดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผลพิพากษานี้

องค์คณะ

พิมล สมานิตย์ · สกล เหมือนพะวงศ์ · ถวิล ตรีเพชร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3078/2537>